

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie ze skargi D. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B.
Sądu Gospodarczego z dnia 24 listopada 2004 r., sygn. akt V Ga (...)

w sprawie z powództwa D. B. przeciwko (...) Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w
W. o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 października 2005 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł tytułem
kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

Wniesiona przez powódkę skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 listopada 2004 r. podlegała odrzuceniu z następujących przyczyn:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „w y k a z a n i e , że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych n i e b y ł o i n i e j e s t możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje kasacja (skarga kasacyjna) i dlatego wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe.

Wywód prawny we wskazanym zakresie jednak nie wyczerpuje warunku skargi z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Skarżącego obciąża bowiem – zgodnie z treścią tego przepisu – nie tylko obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było możliwe, ale także wykazanie, że nie jest możliwe. Skarżący powinien zatem wykazać, że wznowienie postępowania w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem - w świetle przepisów art. 399 - 416¹ k.p.c. - jest niedopuszczalne ze względu na rodzaj zaskarżonego orzeczenia albo zarzuty przeciwko temu orzeczeniu nie mieszczą się w podstawach skargi o wznowienie postępowania. Tylko w następstwie przeprowadzenia takiego wywodu prawnego skarżący spełni obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie tylko nie było ale nie jest możliwe.

Skarga powódki nie spełnia warunku przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., ogranicza się tylko do stwierdzenia o nieprzysługiwaniu kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 listopada 2004 r. Stwierdzenie takie, jak wykazano, nie wypełnia wspomnianego warunku skargi. Skarżąca nie wskazała ponadto przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Skarga nie spełnia zatem także wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. Nie sanuje tego braku okoliczność, że przepisy prawa powołane zostały w podstawach, na których skarga została oparta (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.), skoro wymagania skargi wskazane w pkt 2 i 3 art. 424⁵ § 1 k.p.c. są niezależne od siebie i spełniają, jako istotne elementy skargi, różne funkcje.

Już tylko ubocznie dodać należy, że wskazane w ramach podstawy skargi w postaci naruszenia prawa materialnego - naruszenie ogólnych warunków umownych autocasco nie stanowią prawa materialnego (por. orzeczenie SN z dnia 24 czerwca 1998 r., I CKN 774/97, OSNC 1999, nr 2, poz. 29), wskazywanie więc na naruszenie przepisów „ogólnych warunków” w ramach podstawy naruszenia prawa materialnego nie mogłoby odnieść skutku.

Z przytoczonych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 oraz art. 98 § 1 i 2 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹, art. 424¹² k.p.c.).